

Borderline Blues

af Margrethe Horstmann

”Krøllede hverdagsbilleder og glat poesi” er den rammende undertitel på performancekunstner Ibi-pippi Orup Hedegaards nye bog. Ibi-pippi skiftede, som nogle måske vil vide, juridisk køn, dengang det blev muligt, og dukkede op i kvindernes omklædningsrum i en svømmehal iført en blåternet husmoderbadedragt, vistnok til nogen forvirring for de badende og de ansatte.

Selv troede jeg, der var tale om en alvorstung sag, indtil jeg opdagede, at Ibi-pippi ofte optrådte i selskab med provoerne Uwe Max og Dan Park, og da begyndte jeg at følge ... *hende*, som det jo rettelig er. Det gav pote. Nogle vil måske forbinde hende med den verserende sag om *Den foruroligere (k)ælling* på Museum Jorn, men hvadenten man nu synes højfin kunst eller transideologien er for seriøse emner til at kommentere i den lille-dreng-fra-Kejserens-Nye-Klæder-stil, så har Ibi-pippi andet at byde på. Hun har udgivet en lille bog med ovennævnte titel, og er man én af de heldige, der kan følge hende på Facebook, har man forhåndskendskab til lidt af indholdet – og, synes jeg man uden blusel kan tilføje, forhåndskærlighed.

Den lille bog på 89 sider er inddelt i tre afsnit: prosa, lyrik og prosa igen. Afsnittene er betitlet hhv. *Mennesker i fokus*, *Et lyrisk mellem spil* og *Et syndigt rod (miserabel mosaik)*. Den blå undertone i såvel prosa som lyrik er hele tiden med som baggrundstone, og så forklarer forfatteren såvel borderline symptomerne som blues på en måde, så ingen, herunder læseren, kan sige sig fri for en rem af huden. Og da er vi vel farne, for der er lagt an til en læseoplevelse i solidaritet. I solidaritet med de ”ganske almindelige mennesker”, vi alle sammen taler om hele tiden og gerne vil gøre noget for/lokke ind i kirken. Her er de, præsenteret på et sølvfad. Til tider et sprukket og plettet sølvfad, for det er jo Ibi-pippi, men læs selv.

Hvem har ikke kendt en Milla i åen, en Loretta på banegården, været udsat for Amalies mor og haft verdens bedste samtale med den forkerte på det forkerte sted?

Først om Ukraine-krigen og alle andre krige. ”Jeg mener, at kvinder bærer på ansvaret for alle krige. En mæt mand, der lige har fået fisse, har jo ingen grund til at slås”. Natlig

samtale m.m. med pige, der gerne vil have ret. Plat, ja, men lige så direkte som en Houellebecq-antihelst tanker. Så er vi vænnet til tonen, da ovenstående er at finde på flappen som teaser.

Historierne om pigen fra Enhedslisten og om valgkampsdækning med Uwe Max og Stram Kurs er virkelig lårklaskende. Ikke blot er vælgersegmenterne stort set ens, og ingenting i Enhedslisten giver nogen mening overhovedet. Men menneskene er større end deres partier, og deri ligger håbet.

Fra lyrikdelen bør derudover understreges *Når Loretta græd*. Den skæve eksistens, der sidder på banegården og græder, måske over et tog, der aldrig kom, er virkelig hjertegribende. Hun får da også bogens ærestitel: En engel, der for vild under himmelens sejl.

Det vides her fra computeren ikke, hvordan Ibi-pippi stiller sig til kristendommen. Nogle fb-kommentarer om "de højere magter" tyder på, at hun ikke har sæde i menighedsrådets blomsterudvalgsudvalg. Men at en engel er et budskab om at mennesket har en anden bestemmelse end at være klient, og at en engel sagtens kan være ramponeret og ildelugtende, det har hun set ganske klart. I en anden historie om en mand, der gerne vil have en tekst af Ibi-Pippi læst op ved sin kones begravelse, fremstår Ibi-Pippi ydmyg og taknemmelig – det ville jeg da også være – men måske er det værd at overveje, om ikke kristendommen selv er allerbedst til at knytte bånd mellem jord og himmel, liv og død. Måske skulle man lade være med at nedsætte så mange udvalg.

I hvert fald har Ibi-Pippi fornemmelse for kristendommen, det må man sige efter at have nærlæst beretningen om Nano-Jørgen, der finder sin kone død med hovedet i en tallerken suppe. Efter at have ringet efter en ambulance opdager han et stykke gulerod over konens øjenbryn, og det fjerner han nænsomt, selvom han har svoret på ikke at røre noget. Han synes bare, konen var for god til at ligge død med grøntsager i håret. Der er en litterær pendant til denne historie, nemlig hos Milan Kundera, hvor Tereza fra "Tilværelsens ulidelige lethed" trækker gardinerne for sin alkoholiserede mors lejlighed for at naboerne ikke skal gøre nar. Nano-Jørgen har forstand på, hvad et menneske er, hvorimod Amalies mor fra livets solside lider af undergangsangst i en grad så hun må tale med sin lille datter om sig selv hele tiden.

Misforstå nu ikke. Dette er ikke en hipurrabog, men en bog, der i kortprosa og lyrik skildrer ganske almindelige menneskers ganske almindelige liv – med glimt af noget storladent, som når kærligheden begynder eller ophører, såvel eros som det meget større agape. Hvis du ikke lige har tid til at gå en tur i sognet i dag, så sæt dig med denne bog – og en Kutter-øl – og læs.

Der er lige lidt tyrkfejl. Men om e-et i historien om Mette Fred(e)riksen og blowjobbet med forsæt mangler i den hensigt at undgå en sag, er ikke til at sige. I det frygtindgydende digt ”Fiaskofangen” står følgende:”Jeg har set døden over mit hoved. Som en lykke, jeg selv havde hængt op”. Uden at blande vores udenrigsminister ind i noget, ville jeg tro, der var tale om en løkke. Men igen – med Ibi-pippi kan man ikke vide sig skråsikker.

Til sidst det fineste digt om et barn, der har fået en ganske speciel gave:

Jeg har en datter, der hader solskin.

Hun siger, at natten og månen er hendes ven.

Hun er kun 3 år gammel.

Men jeg ved, at hun har arvet mit sind.

Sådan en pige har vi også blandt børnebørnene.

Tag og læs, hvis du vil huskes på, hvad et menneske er.

Margrethe Horstmann er cand. theol. og præstevikar